

KARÁCSONYI ZSOLT

CSOMÓK ÉS JELEK

Első csomó

Egy csomó mindent el kell mondanom,
hogy milyen volt születni hajdanán,
és milyen lesz; egyéni színvonal
ér egybe a nem oszló semmivel
a háló rég póktalan fonalán.

Az érintés mint báb,
de pontosabban:
még olyanszerű,
elomlani a lassú léghuzatban,
de elkezdni ezt sem egyszerű.

Ahol fonál és semmi összeér,
ott kezdődik az érintés, csomók
sűrűsödnek, már testnek hívod azt,
mi összeáll, s folytatni nem tudod.

Delfinbálna

„Ó, hogy szeretnék delfinbálna lenni
csak úszni süllyedő, lyukas fazék után,
és mondani: e múltó lét a semmi
szigonyhegyében rázkódik csupán.”
A delfinbálna álma mondta ezt el,
mit álmodik a vágytalan való,
és tisztára mos vészes vegyszerekkel,
míg padló nélkül úszik egy hajó.

Jel

A nyári szék az asztalon feledve,
közepén lábnyom – járt itt valaki,
és innen ugrott fel,
az úr huzatját
azóta sem tudják betoldani.

Valószerűtlen, súlyos nyári ég
lágy zivatarja mossa homlokom,
elkezdődött tán pont itt valami,
hogyan véget ér, azt már nem is tudom.

Tizenkettő, a déli napsütés a székre csap,
még vagyok valaki,
és leadok néhány jelet, hogy jeltelen
is tudjak izzani.

Gyorsjel

Mi volna gyorsabb, mint a szerelem,
e furcsamód feltároló idő,
a mozdulat, az el se billenő
felé halad, és egyértelmű *lészen*.
Romantikátlan és mindig tetre készen,
Figyeld, ahogy másolt terekbe nő.
Mert ott vár rád, ki tiéd lesz egészen,
ki versed végén annyi, mint a rím.

A ló

A ló, a ló az meghalt, pontosabban
a szerepe minősült gyorsan át,
ma még a bölcsek, tudósok sem értik,
mi szívta fel formáját, anyagát.
Hiába hogy királyok alatt, ott áll,
és királynők simítják jobb fülét,
nemcsak a ló tűnt el, de már a lóság
sem érinti meg valónk peremét.
Egy királyság ily egyszerűen vész el,
nincs csere-ló, se hű alattvaló,
emlékjelét lassan takarja el
a barna föld, és legvégül a hó.

A puszta télen

*„ő csupán magányos szem volt mindenütt”
(Nichita Stănescu: 5. csomó)*

A téli pusztán át egy róka lépked,
és néha megáll tanácstalanul,
hol is lehet az a tavaszi éden,
már üreg sincs, hát még üregi nyúl.
Egy friss egér, az jó lenne ebédre,
de kísérleti mind, így meg se látni,
csak arra jó, hogy szíve szekerét
e gondolat elkezdje szétzilálni,
vörös szemmel és félig veszetten
az idő nem hagyja leteperetlen.

Második csomó

A gyártó cég nem ismer el hibát,
itt minden jó, pontosan lóg a káka,
a verselés céljának megfelel,
ha füstöl a víz omló pusztasága.
Így alakul egy hibátlan világ itt,
a mű: anyag, reménytelen találmány,
mint eltúlzott csomó a kákán,
és hibáinkra újra rávilágít.

A békaember

Ha csillaggólya száll
az ég szívére,
a békaember
hangosan kuruttyol,
és álmokat sző
szálló énekébe
az üresedő,
férges teliholdról.

A zöldes vízből
néz fel ő az égre,
és békaszívét
sárga vágy feszíti,
a tátvaszáji
ünnepek legyétől
se lihegne, és –
nem akadna így ki.

Műbőrbe zárva
csodás művekre gondol,
melyek zenéje
ellepi a tájat.
Ha csillaggólya száll
az ég szívére,
a békaember
kelepel utána.

Harmadik csomó

Mondhatnám azt: egy csomó ponthoz értem,
de megérintem, és egy vékony vonal
húzódik máris közte és közötttem,
és emiatt: határnak nincs nyoma.
E csomópontból indult el a nap,
s aztán a pálya lassú körei.
Még nem nevezi magát távfutásnak,
de néhány részletét már ismeri.

Zárjel

Van rá tíz percem,
hogy átlássam
sorsom,
van rá tíz percem,
nincs vodka és
sör sem,
csak a versbéli
vaddisznó
horkan,
aztán az is el-
tűnik a
ködben.